

[Alsing Andersen.]

at Norge eller Sverige skulde lade sig drage ind i en saadan Situation, og jeg tror, jeg kan understrege, at der ikke heller er nogen ansvarlig Politiker indenfor noget Parti i Sverige eller Norge, som vil gaa ind for en saadan Politik fra Sveriges eller Norges Side. (Afbrydelse af *Moltesen*.) Det ærede Medlem Hr. Moltesen siger: Det er der heller ingen, der tænker paa. Men jeg gør opmærksom paa, at hvis det ikke er denne Tanke, der ligger bag, er al den Tale om skandinavisk Solidaritet, om skandinaviske Samtaler om Militæropgaver og Folkeforbundsopgaver ganske hen i Vejret, og Forholdet er da ogsaa det, at den ene efter den anden — jeg kan bringe Citater, om det er nødvendigt — baade her og i andre skandinaviske Lande netop har forstaaet de Udtalelser, der er fremsat paa dette Omraade, saaledes, at man sigtede til et skandinavisk Forsvarsforbund i en given Situation. Men naar det altsaa er saaledes, at man ikke tænker sig noget saadant, vilde det maaske ikke være ubeskedent at henstille, at man saa ogsaa i andre skandinaviske Lande i den Presse, som er særlig ivrig paa dette Omraade, viser noget mere Tilbageholdenhed i Diskussionen om danske forsvarspolitiske Problemer.

Nu vel, vi faar nu i alt Fald Forklaringen, at det ikke alene er andre Landes Interesser, det drejer sig om. Nej, vi har i disse Dage hørt store Taler om, at det i Virkeligheden er noget meget højere: vi skal ruste i Fredens Interesse. Vi skal ruste i vort eget Lands Interesse, men vi skal først og fremmest fortsætte Rustningerne i den internationale Solidaritets Navn. Ogsaa det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen, Venstres højtærede Ordfører, svang sig op til højtidelige Vendinger, da han berørte denne Side af Sagen. Han sagde: Vi maa ikke stille os udenfor Nationernes Fællesskab. Det ærede Medlem ved, at intet af Regeringspartierne ønsker dette. Men det forekommer mig, at netop det ærede Medlem som Ordfører for Venstre burde bruge varsommere Udtryk, naar han taler om denne Sag. Det ærede Medlem har jo begaaet noget saa forfærdeligt — set med konservative Øjne — som at føre Samtaler med saa forfærdelige Personer som den nuværende højtærede Udenrigsminister og den nuværende højtærede Forsvarsminister, og jeg gaar ud fra, at disse Samtaler ikke blot er ført for Sportens Skyld, for Samtalernes egen Skyld, men at man har ført disse Samtaler med Forventningen om, eller i alt Fald med en vis Udsigt til, at de kunde føre til et Resultat.

Men sæt nu, disse Samtaler havde ført til et Resultat, er det ærede Medlem saa ganske sikker paa, at han ikke — altsaa efter konservativ Opfattelse, som han her koketterede lidt med — netop havde sat sig selv udenfor Nationernes Fællesskab? (*I. A. Hansen*: Det kommer an paa, hvordan Resultatet var blevet). Det ærede Medlem, konstaterer jeg, er altsaa ikke ganske sikker paa, at han ikke havde sat sig udenfor. Nej, vi Socialdemokrater fornægter ikke den internationale Solidaritet; den internationale Solidaritet er et Begreb, som den socialdemokratiske Arbejderklasse har kendt i adskillige Aar, deri behøver vi intet Kursus. Men efter vor Opfattelse er den rigtige Vurdering af, hvad dette Begreb indeholder i Forbindelse med Folkeforbundets Aand, den, at Grundlaget for denne virkelige Folkeforbunds-solidaritet netop maa være Afrustning, ligesom Hovedbestemmelsen i Folkeforbundspagten netop er Rustningernes Indskrænkning til et Minimum.

Jeg vil i denne Henseende henvise til Genèveprotokollen. Den blev ikke gennemført, men jeg tror, at turde sige, at den var Forsøget paa at levendegøre netop Folkeforbundets Solidaritetstanke. Og hvad var Grundlaget for Genèveprotokollen? Det var jo netop det — det beder jeg om, at man ikke glemmer —, at ingen Stat kunde vente Hjælp fra Folkenes Forbund, dersom den ikke have gennemført Afrustningen — dersom den ikke havde gennemført Afrustningen! Og saa staar man op fra konservativ Side her i Salen og taler i Solidaritetens Navn om, at vi for at være i Overensstemmelse med Folkeforbundspagten og Aanden i Folkeforbundets Arbejde maa opretholde vore Rustninger efter bedste Evne, naar man ved, at det eneste autentiske Dokument, der foreligger, angaaende Levendegørelsen af Solidaritetsbegrebet netop krævede som Forudsætning for Hjælp fra Folkeforbundet, ikke at man rustede, men at man afrustedes. (Munterhed!). Ja, jeg opfordrer ærede Medlemmer til at benægte det, om de kan! Her er det ikke nok at more sig, her maa man frem med Dokumenterne!

Nej, netop de Politikere, som i Folkeforbundet arbejdede med Genèveprotokollen, med Levendegørelsen af Begrebet den internationale Solidaritet, havde en levende Følelse af, at i et rustet Europa kunde man ikke skabe Solidaritet mellem Landene. De var klare over, at Forudsætningen maatte være den størst mulige Nedrustning, for at Staterne vilde paatage sig de gensidige Forpligtelser, de var klare over, at